

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

Riðván 2013

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

“Guds Bok er vidåpen, og hans Ord kaller menneskeheten til ham.” I slike ansporende vendinger beskriver den ypperste penn forenings- og innhøstingsdagens komme. Bahá'u'lláh fortsetter: “Vend deres ører, o Guds venner, til hans røst som verden har forurettet, og hold fast ved alt som vil opphøye hans Sak.” Videre formaner han sine tilhengere: “Rådslå sammen med den ytterste vennlighet og i den mest fullkomne kameratskapsånd, og gi de dyrebare dager av deres liv til å forbedre verden og til å utbre alles urgamle og suverene Herres Sak.”

Elskede medarbeidere: Denne gripende uttalelsen rinner oss uoppfordret i hu når vi ser deres gudhengivne bestrebelser verden over som respons på Bahá'u'lláhs oppfordring. Det strålende gjensvaret på hans appell er å se på alle hold. For dem som stanser opp for å tenke over utviklingen av den guddommelige plan, blir det umulig å overse hvordan Guds ords kraft stiger i hjertene hos kvinner og menn, barn og ungdom i land etter land, i område etter område.

Et verdenssamfunn er i ferd med å skjerpe sin evne til å lese sin umiddelbare virkelighet, til å analysere sine muligheter og til å anvende Femårsplanens metoder og redskaper med skjønnsomhet. Som forventet samles erfaringer hurtigst i områder der læringsgrensene bevisst skyves videre. På slike steder råder det en god forståelse av midlene til å sette et stadig økende antall individer i stand til å styrke sin tjenestekapasitet. Et pulserende opplæringsinstitutt fungerer som grunnpilaren for samfunnets bestrebelser på å fremme planen, og ferdigheter og evner utviklet gjennom deltagelse på instituttkurs anvendes ute i felten så tidlig som mulig. Gjennom hverdagens sosiale omgang treffer noen på sjeler som er åpne for å utforske åndelige anliggender i ulike settinger; noen befinner seg i en situasjon som lar dem svare på mottagelighet i en landsby eller et nabolag, kanskje fordi de har flyttet til strøket. Stadig flere reiser seg for å ta ansvar og øker dermed rekken av dem som tjener som veiledere, inspiratorer og lærere for barn, som administrerer og koordinerer, eller som på annen måte gjør en innsats til støtte for arbeidet. At vennene går inn for å lære, kommer til uttrykk ved at de er standhaftige i sine egne bestrebelser og er villige til å ledsage andre i samme henseende. Videre makter de å ha blikket festet på to komplementære perspektiver på handlingsmønsteret som utvikler seg i området: det ene er aktivitetssyklusene på tre måneder – vekstprogrammets taktfaste puls, og det andre er de klart avgrensede trinnene i en pedagogisk prosess for barn, for juniorungdom og for ungdom og voksne. Samtidig som vennene har en klar forståelse av sammenhengen som forbinder disse tre stadiene, er de seg bevisst at hvert stadium har en egen dynamikk, egne behov og sin egen iboende verdi. Fremfor alt er de klar over at sterke åndelige krefter er i aksjon, med en virksomhet som kan spores like så meget i de kvantitative data som gjenspeiler samfunnets vekst, som i rekken av beretninger som forteller om dets prestasjoner. Det som er særlig lovende, er at så mange av disse særskilte og fremtredende trekk som kjennetegner de mest

fremskredne områder, også er åpenbare i samfunn på langt tidligere punkter i deres utvikling.

Etter hvert som vennenes erfaring er blitt dypere, har de fått økt kapasitet til å fremme et mangesidig og detaljrikt livsmønster i et område, for hundrevis eller til og med tusenvis av mennesker. Vi merker oss med tilfredshet de mange innsikter som de troende høster av sine bestrebelser. De erkjenner for eksempel at planens gradvise utvikling på områdenivå er en dynamisk prosess, som nødvendigvis har flere sider og ikke så lett lar seg forenkle. De ser hvordan den går fremover i takt med at de øker evnen både til å løfte frem menneskelige ressurser og til god samordning og organisering av handlingene hos dem som reiser seg. Vennene innser at etter hvert som disse evnene økes, blir det mulig å innarbeide et bredere spekter av initiativer. De har likeledes kommet til erkjennelse av at når et nytt innslag blir innført, så krever det særlig oppmerksomhet i noen tid, men at dette på ingen måte minsker betydningen av andre sider ved deres samfunnsbyggende innsats. For de forstår at dersom læring skal være deres arbeidsmåte, må de være våkne for potensialet i ethvert av planens virkemidler som viser seg å være særlig egnet for et bestemt tidspunkt, og de må ved behov bruke mer energi på å utvikle det; men herav følger ikke at hver person må være engasjert i det samme aspekt ved planen. Vennene har også lært at det ikke er nødvendig at utvidelsesfasens hovedfokus i enhver av vekstprogrammets sykluser må sikte mot samme mål. Forholdene kan for eksempel kreve at oppmerksomheten i en gitt syklus primært rettes mot å innby sjeler til å slutte seg til troen, ved intensiv undervisningsinnsats fra enkeltpersoner eller kollektivt; i en annen syklus kunne økning av en særlig kjerneaktivitet stå i fokus.

Enn videre er vennene klar over at Sakens arbeid skrider frem med ulik fart på ulike steder, og det av gode grunner – det er tross alt tale om et organisk fenomen, og de gleder seg over og oppmuntres av ethvert tilfelle av fremgang som de ser. De innser virkelig nytten av den enkeltes bidrag til helhetens fremgang, og derfor tar alle positivt imot den tjeneste hver enkelt yter, alt etter mulighetene skapt av vedkommendes omstendigheter. Refleksjonssammenkomster blir i økende grad betraktet som anledninger der samfunnets samlede innsats drøftes på en oppriktig og oppløftende måte. Deltagere erfarer hva som totalt sett er oppnådd, forstår sin egen innsats i lys av dette og øker sin kunnskap om vekstprosessen ved å ta til seg institusjonenes råd og dra nytte av sine medtroendes erfaring. Slik erfaring deles også i tallrike andre oppdukkende fora for rådslagning mellom venner som er sterkt engasjert innenfor spesielle satsingsfelt, hva enten de følger en felles linje i sin innsats eller tjener i en bestemt del av området. Alle disse innsiktene befinner seg innenfor en videre forståelse av at fremgang lettest lar seg oppnå i et miljø som er gjennomsyret av kjærlighet – et miljø der feil og mangler forbigås med overbærenhet, der hindringer overvinnes med tålmodighet og utprøvede fremgangsmåter vinner entusiastisk tilslutning. Og derfor har det seg slik at vennenes bestrebelser, de være seg enn så beskjedne hver for seg, ved klok styring fra troens institusjoner og organer i virksomhet på alle nivåer smelter sammen til en kollektiv innsats for å sikre at mottagelighet overfor Den velsignede skjønnhets appell blir raskt gjenkjent og effektivt næret. Et område i denne tilstanden er åpenbart av en type der forbindelsene mellom individet, institusjonene og samfunnet – planens tre hovedaktører – er i sunn utvikling.

I dette landskapet av blomstrende aktivitet er det ett fremtidsperspektiv som fortjener spesiell omtale. I budskapet stilet til dere for tre år siden uttrykte vi håp om at vennene, i områder med et igangværende intensivt vekstprogram, ville bestrebe seg på å lære mer om måtene for samfunnsbygging ved å utvikle sentre for intens aktivitet i nabolag og landsbyer. Våre forhåpninger er blitt overtruffet, for selv i områder der vekstprogrammet ennå ikke har oppnådd styrke, har noen få personers bestrebelser på å få i gang kjerneaktiviteter gang på gang vist seg å være effektive. Denne fremgangsmåten dreier seg dypest sett om responsen på Bahá'u'lláhs lære fra befolkninger som er rede til den åndelige forvandling som hans åpenbaring fostrer. Ved å delta i den pedagogiske prosessen som opplæringsinstituttet virker for, motiveres de til å forkaste sløvheten og likegyldigheten som innpodes av samfunnets krefter, og etterstreber isteden handlingsmønstre som viser seg å forandre livet. Der denne fremgangsmåten har gått fremover i noen år i et nabolag eller en landsby, og vennene har bevart sitt fokus, åpenbarer det seg bemerkelsesverdige resultater – gradvis, men umiskjennelig. Ungdom settes i stand til å ta ansvar for utviklingen hos yngre personer i sitt miljø. Eldre generasjoner hilser velkommen ungdommens bidrag til meningsfylte diskusjoner om saker som gjelder hele samfunnet. Disiplinen som dyrkes gjennom den pedagogiske prosessen i samfunnet, bygger rådslagningskapasitet for både unge og gamle, og det dukker opp nye rom for målrettet samtale. Men forandringer begrenser seg ikke bare til bahá'íene og dem som er med på kjerneaktivitetene som planen krever, slike som over tid rimeligvis kunne ventes å tilegne seg nye tenkemåter. Selve ånden på stedet blir påvirket. I et bredt område av befolkningen tar en andaktsfull holdning form. Uttrykk for likestilling mellom menn og kvinner blir tydeligere. Utdannelse for barn, både gutter og piker, nyter større oppmerksomhet. Indre familieforhold – formet av århundregamle antagelser – endrer karakter på en merkbar måte. En følelse av å være forpliktet overfor ens nærmeste samfunn og fysiske miljø blir fremherskende. Til og med fordommens svøpe, som kaster sin uhellsvangre skygge på ethvert samfunn, begynner å vike for enhetens betvingende kraft. Kort sagt: Sider ved kulturen påvirkes av det samfunnsbyggende arbeid som vennene driver.

Samtidig som utvidelsen og befestelsen har gått jevnt fremover i løpet av året som gikk, har det gått fremover også på andre viktige aktivitetsfelt, ofte i tett likeløp. For å ta et prima eksempel, så skyldes fremskrittene på det kulturelle nivå, som man er vitne til i noen landsbyer og nabolag, i ikke liten grad det man lærer av bahá'í-engasjementet i sosial handling. Vårt Kontor for sosial og økonomisk utvikling utarbeidet nylig et dokument som destillerer tretti år med erfaring samlet på dette området siden kontoret ble opprettet ved Bahá'í verdenssenter. En av kontorets iakttagelser er at innsats for å engasjere seg i sosial handling gis avgjørende fremdrift av opplæringsinstituttet. Dette skjer ikke bare ved økningen i menneskelige ressurser som det fostrer. De åndelige innsikter, egenskaper og evner som kultiveres av instituttprosessen, har vist seg å være like avgjørende for deltagelsen i sosial handling som de er for å bidra til vekstprosessen. Videre blir det forklart hvordan bahá'í-samfunnets atskilte innsatsområder styres av en felles utviklingsorientert begrepsramme sammensatt av gjensidig forsterkende elementer, selv om disse antar ulike uttrykk innenfor forskjellige handlingsområder. Dokumentet vi beskriver ble nylig delt med nasjonale åndelige råd, og vi innbyr dem, i samråd med rådgiverne, til å overveie hvordan begrepene det utforsker kan bidra til å høyne igangværende bestrebelser på sosial handling i deres regi og heve bevisstheten om denne betydningsfulle dimensjonen ved bahá'í-innsatsen. Dette bør ikke tolkes som en

generell appell om omfattende aktivitet på dette området – fremveksten av sosial handling skjer naturlig, i takt med at et voksende samfunn øker i styrke – men det er betimelig at vennene reflekterer dypere over innebyrden av sine anstrengelser for å forvandle samfunnet. Oppsvinget i læring som finner sted på dette feltet, stiller økte krav til Kontoret for sosial og økonomisk utvikling, og det blir tatt skritt for å sikre at dets virksomhet utvikler seg i tilsvarende grad.

Et særlig bemerkelsesverdig trekk ved de siste tolv måneder har vært hvor hyppig bahá'í-samfunnet i en rekke ulike sammenhenger er blitt forbundet med bestrebelsler på å forbedre samfunnet i samarbeid med likesinnede mennesker. Toneangivende meningsdannere i settinger av alle slag, fra den internasjonale arena til landsbylivets grasrotnivå, har uttrykt kjennskap til at ikke bare er verdens velferd en hjertesak for bahá'íer, men de har en overbevisende forståelse av hva som må gjøres, og besitter effektive midler til å virkeliggjøre sine ambisjoner. Disse uttrykkene for anerkjennelse og støtte har også kommet fra noen tidligere uventede hold. For eksempel vinner bahá'íene, selv i troens vugge, der undertrykkeren legger formidable hindringer i veien for dem, økende anerkjennelse for den vidtrekkende innebyrden som deres budskap har for nasjonens tilstand, og respekt for sitt ubøyelige forsett om å bidra til hjemlandets fremgang.

Lidelsen som de troende i Iran har utholdt, særlig i tiårene etter at den siste forfølgelsesbølgen begynte, har ansporet deres brødre og søstre i andre land til å komme dem til forsvar. Blant de uvurderlige talenter som er blitt bahá'í-samfunnet verden over til del som en konsekvens av denne utholdenheten, nevner vi i denne sammenheng ett: et imponerende nettverk av spesialiserte organer på det nasjonale plan, som har vist seg i stand til å systematisk utvikle forbindelser med regjeringer og organisasjoner i det sivile samfunn. Parallelt med dette har prosessene i suksessive planer skjerpet samfunnets evne til å delta i aktuelle diskurser i alle de rom der de foregår – fra personlige samtaler til internasjonale fora. På grasrota skjer engasjement i denne typen innsats naturlig, gjennom samme organiske tilnærming som kjennetegner den jevne økningen i vennenes engasjement i sosial handling, og det er ikke nødvendig med noe spesielt forsøk på å stimulere det. På det nasjonale plan kommer slikt engasjement imidlertid oftere i fokus for interesse fra disse samme særorganer som allerede er virksomme i dusinvis av nasjonale samfunn, og det skrider frem i samsvar med det kjente og fruktbare mønsteret med handling, refleksjon, rådslagning og studium. For å forsterke slike bestrebelsler, for å underlette læringen på dette område og for å sikre at de skritt man tar henger sammen med bahá'í-samfunnets øvrige foretagender, har vi nylig opprettet Kontoret for offentlig diskurs ved Bahá'í verdenssenter. Vi kommer til å be det om å bistå nasjonale åndelige råd på dette feltet ved gradvis å fremme og koordinere aktiviteter og systematisere erfaringer.

Oppmuntrende fremgang skjer også på andre områder. I Santiago, Chile, der Sør-Amerikas modertempel er under oppføring, går byggearbeidet videre i hurtig tempo. Betongkonstruksjonen for fundament, kjeller og servicetunnel er helt ferdig, så vel som søylene som vil bære den øvre del av bygningen. En opprømt og stigende stemning er forbundet med dette prosjektet, og en lignende forventningsfølelse rører seg i de sju landene der det skal oppføres nasjonale eller lokale mashriqu'l-adhkarer. På hvert sted er forberedelsene kommet i gang, og man har begynt å bruke av bidragene som de troende gir til tempelfondene; men praktiske faktorer som

plassering, design og ressurser representerer bare ett aspekt ved arbeidet som vennene har påtatt seg. Dypest sett er deres foretagende av åndelig art, med hele samfunnet som deltager. Mesteren omtaler mashriqu'l-adhkáren som “magneten for guddommelige bekreftelser”, som “Herrens mektige grunnvoll” og som “gudstroens faste søyle”. Overalt hvor den opprettes, vil den naturligvis bli en nødvendig del av den samfunnsbyggende prosess som omgir den. På de stedene hvor det skal komme et gudshus, gjør det seg allerede gjeldende en dypere bevissthet om denne virkeligheten blant de troende i alminnelighet, som innser at deres kollektive liv mer og mer må gjenspeile den foreningen av tilbedelse og tjeneste som gis konkret form av mashriqu'l-adhkáren.

Vi ser altså at bahá'í-samfunnet beveger seg jevnt og trutt fremover på alle fronter, gjør fremskritt i sin forståelse, er ivrig etter å tilegne seg erfaringsbasert innsikt, er rede til å påta seg nye oppgaver når ressursene gjør det mulig, reagerer raskt på nye ubetingede krav, er klar over behovet for å sikre at det er sammenheng mellom de ulike aktivitetsområdene det er engasjert i, og har viet seg helt og fullt til å gjennomføre sitt oppdrag. Dets entusiasme og oppofrelse er åpenbar i den overveldende iveren som for rundt to måneder siden ble skapt av kunngjøringen om at det sammenkalles til 95 ungdomskonferanser rundt om i verden. Vi gleder oss, ikke bare over ungdommenes egen reaksjon, men også over støtteerklæringene fra deres trofeller, som innser hvordan Bahá'u'lláhs yngre tilhengere fungerer som et vesentlig incitament for Saken i dens helhet.

Vi fylles av håp ved de suksessive bevis vi ser på utbredelsen av Bahá'u'lláhs budskap, rekkevidden av dets innflytelse og den økende bevissthet om idealene som det hegner om. På denne tid med årlige minnedager går våre tanker til hin “Dag preget av fullkommen lykke”, halvannet århundre forut for denne riḍván, da Abhá-skjønnheten først kunngjorde sitt livskall for sine ledsagere i Najíbíyyih-hagen. Fra dette hellige sted har Guds ord gått ut til hver en by og hver en kyst og kalt menneskeheten til et møte med dens Herre. Og fra det første følge av gudsberusede tilbedere har det vokst frem et besluttsomt samfunn med fargeglade blomster i den hage han har drevet frem. For hver dag som går vender et stigende antall nyvakte sjeler seg i bønnfallelse mot hans gravmæle, det sted hvor vi, til ære for hin velsignede dag og i takknemlighet for enhver gave skjenket Det største navns samfunn, bøyer hodet i bønn ved Den hellige terskel.